

Ded.

Zložil Ant. Medved.

Od let upognjen in osivel
— Kaj čakaš, smrt? — vzdihuješ ded,
in vendar vem, da rad bi živel
in strah te lastnih je besed.

Kako ne? Ah, prelepe sanje,
ki sanjal si jih sam nekdej,
ki slepo véroval si vanje,
tvoj mili zarod sanja zdaj.

Pijan od blažene omame,
iz slutenj zida zlati vek
in vzdihom tvojim ne verjame,
da sreča tu je — prazen jek.

O naj gradove svetle zida,
naj v sladki veri se topi!
Kdo čisto radost mu zavida?
Najmanj mu jo zavidaš ti.

Po njem se tvoja kri pretaka,
obnavlja tvoja prejšnja moč.
Njegova sanja, misel vsaka
i tvoja bila je nekoč.

Izdaja solza ti spomine,
kot lučka pokopan zaklad . . .
Ah sredi jasne te mladine
umrl bi rad in živel rad. —

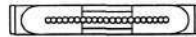
Radovednost.

Zložil Ant. Medved.

Le posameznik se stara,
svet je star, a zmeraj nov,
zmeraj nov nas čara, vara
duh in lik njegov.

Naj smo tudi vse dosegli,
kar smo upali nekoč,
vendar ne bi radi legli
v groba tiho noč.

Neka sila, dvomna čednost,
lajša breme let in muk:
nenasitna radovednost,
kaj doseže — vnuk.

Kdo me sodi?

Zložil Ant. Medved.

Ali ves pogum je zbežnil,
ali zgrešil sem poklic,
da sovražim dni bodoče?
Sreče voz bi rad potegnil
iz globokih kolesnic
v gladek tir — a ni mogoče.

Koliko so krivi drugi,
koliko sem kriv si sam,
kdo mi more razodeti?
Kdo me sodi po zaslugi,
ki v resnici jo imam,
ali nimam? Kdo na sveti?

Vase naj se duh pogrebe,
z lastno sodbo reši dvom!
In ta sodba bo pravična?
Ah, dokler bom ljubil sebe, —
in vsegdár se ljubil bom, —
moje sodbe moč² je — nična.

